

[Aksel Larsen.]

deres fælles opslutning om Atlantpagten — jeg undtager her naturligvis det radikale venstre — og deres fælles godkendelse af Danmarks økonomiske afhængighed af fremmede magter har medført. Hvassést var vel deres stormløb i anledning af, at de mener at være for dårligt repræsenteret i monopolrådet.

Hvad kommunisterne angår, kan statsministeren kun ved at skyde sig ind under tåbeparagraffen foregive at være i vildrede med, hvad vi vil. Vi vil en ny politik.

Vi vil en politik, som frigør Danmark for Atlantpagten og sætter bom for de bestræbelser, der åbenbart er i gang for at gøre netop Danmark til en bastion mod afspændingen.

Vi vil en politik, hvorved Danmark genopretter sin nationale uafhængighed, fører en selvstændig, en dansk, udenrigspolitik for på een gang at fremme bestræbelserne for fred og afspænding og at varetage danske interesser.

Vi vil en politik, som retter Danmarks økonomi op gennem omlægning af Danmarks udenrigshandel og udnyttelse af vore handelspolitiske muligheder.

Vi vil en politik, som skærer militærigtigterne ganske betydeligt ned, bl. a. gennem en nedsættelse af den militære tjenestetid.

Vi vil en politik, som ophæver det, man kalder forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som forbedrer befolkningens levevilkår, som gennemfører sociale reformer, herunder folkepensioneringen, og som lægger skattebyrden, hvor skatteevnen er.

Vi vil først af alt, at der sættes alvorligt ind mod prisstigningerne, som i øjeblikket er det knudepunkt, hvorom økonomien og de sociale forhold drejer sig. Om denne vor politik kan statsministeren ikke være uvidende. Det er en politik, som er mulig og gennemførlig. Indtil videre afhænger det af regeringens gode eller onde vilje, om mulighederne skal udnyttes.

Viggo Starcke: Ved et mærkeligt tilfælde var det sådan, at den prædiken, som pastor Sandbæk holdt i slotskirken ved folketingets åbning, i mange retninger havde meget mere politisk bid end den højtærede statsministers åbningstale, der var både god og

from. Det var derfor værd at overveje, om disse prædikener ved folketingets åbning ikke kunne gøres tilgængelige for medlemmerne i trykt form.

Den højtærede statsministers åbningstale var stilfærdig, og der var betydelige lyspunkter i den og enkelte mangler. Vælgerbefolkningen har en voksende forståelse af, at det er de store, fundamentale problemer, der trænger til at løses, og der er egentlig kun meget få vælgere tilbage, som nærer ønske om en masseproduktion af små love. Det, de ønsker, er færre, men bedre love, og retfærdige love. Jeg skal derfor kun sige få ord om små love.

Hvad folkepensioneringen angår, ønsker retsforbundet en forbedring af de gamles kår, en større mulighed for fortjeneste, en større adgang til opsparing. I „Politiken“ for den 11. oktober skrev professor Winding Pedersen følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„I øjeblikket taler den finansielle situation, valutaforholdene og hensynet til investeringerne for, at man begrænser sig til det nødvendigeste på det socialpolitiske område. Senere vil man kunne gå længere ned på de sociale behovs venteliste, men planerne om folkepension bør afskrives foreløbig.“

Det fremgik af den højtærede statsministers åbningstale, at egentlig er statsministeren af samme anskuelse, og dermed er socialdemokratiets bluff på folkepensioneringens område afsluttet. Det triste er, at det er regeringen selv, som gennem sin pengepolitik har umuliggjort en løsning af folkepensioneringen; for med udsigt til fortsat inflation og mulighed for en ny kroneforringelse kan spørgsmålet ikke løses på tilfredsstillende måde. De mennesker, der er gamle, og de mennesker, der snart bliver gamle, har gennem den hidtil førte politik været berøvet mulighederne for at klare sig selv i deres alderdom, og de skal hjælpes. Havde man fulgt retsforbundets skattereformforslag, ville de fleste mennesker blive i stand til at hjælpe sig selv, i stedet for at man gør forsøg på at socialisere hjælpesomheden og barmhjertigheden.

Hvad angår planerne om skat ved kilden, må man gøre sig klart, at denne reform vil kræve en ganske overordentlig stor administration fra det offentliges side og en